

BRIEF VAN SIMON

Beveren, oranjerie, september 2011

Beste,

Vakantie verhalen van vrienden of familieleden: een rijke inspiratiebron voor een stukje met een voorspelbare afloop. Het meest erkenbare verhaal gaat over een zuiderse bestemming, laten we ze nog in Europa situeren. Mooi weer, rivierhellingen begroeid met eindeloze wijngaarden. In het dal kunnen de toeristen genieten van smakelijke wijntjes op een terrasje belommerd door frivool groeiende druivelaars waarvan de druiven zo in de mond vallen. Bij de terugkeer wordt de laatste vrije ruimte opgevuld met ter plaatse gekochte flessen, die thuis geopend toch niet dat blijken te zijn, want weg is de sfeer, de vrienden, de zon en de ambiance...

Godbetert als men in de swing van het moment ook nog een druivelaar heeft meegebracht, de laatste van de containerplanten die de wijnbouwer nog had staan ten gerieve van zijn koopgrage klanten die er van dromen thuis hun vakantiebestemming te kunnen vereeuwigen door het zuidterras of de pergola te laten begroeien met enkele druivelaars; dubbel plezier: lommer en druiven liggen in het verschiet.

Doch helaas, soms eindigt het verhaal met een wildernis van ranken die de goedwillende tuinier niet de baas kan. En ja, er zijn wel wat trossen maar ze hangen te verpieteren bij gebrek aan de juiste zorg. Het kan nog erger als meeldauw toeslaat of de wijngaardgalmijt de bladeren doet samenkrimpen en de onderkant een ziekelijke barbarij wordt van wit sponsachtig weefsel.

Hier moet Simon ingrijpen, zo niet belandt de druivelaar mét de mooie droom in de afvalcontainer en kiest men voor die in het reclameblaadje toch zo mooie in felle kleuren gedrukte bloemen van een clematis...

Toch is alles nog niet verloren. Het druivenras kan je niet meer veranderen en hopelijk is het geen zure wijndruif maar een zoete tafeldruif. Ook een op het zuiden gerichte standplaats kan al veel problemen voorkomen. Waaraan wel wat te doen is: de bodem en het snoeien. Over het geschikt maken van de groeiplaats is mits enig zoekwerk op internet of in de bibliotheek het juiste antwoord vlog gevonden. Snoeien is wat anders: een massa informatie waarin het moeilijk is de oplossing te vinden voor je probleem.

Nu, stel dat we voor een niet onderhouden druivelaar staan. Hopelijk is het een tafeldruif en niet een soort die op eenjarige scheuten draagt zoals de wijndruiven. In de winter gaan we dan over tot het voorbereiden van sporenvorming. We kiezen op onze hoofdstam die we goed aangebonden hebben een aantal zijtakken die we gaan behouden. Als die zijtakken op hun beurt scheuten hebben gegeven op regelmatige afstand van 30 à 40 cm dan korten we daarvan die scheuten in tot op één goed dik oog of twee ogen indien het zwakke ogen zijn. Het oog zal in het voorjaar uitlopen en onze vruchttak worden. Na de dracht zullen we in de volgende winter de vruchttak terug snoeien op één of twee ogen zodat zich een knoestje of spoor gaat vormen, eigenlijk maken we een horizontale kapstok waarvan de sporen de haken zijn. Door steeds een oog te behouden zo dicht mogelijk bij de stam blijft de zaak compact. Als in het voorjaar de vruchttros gevormd is toppen we in op twee bladeren na de tros. Vervolgens gaan we geregeld alle 'okseldieven' en topuitlopers verwijderen. Als de druiven kleur beginnen krijgen verwijderen we ook nog bladeren die de trossen beschaduwen zodat de druiven beter afrijpen.

Met deze summiere praktijk zal je interesse wellicht geprikkeld zijn en kan je met inzicht op zoek naar verdere informatie, want hiermee is zeker niet alles gezegd over snoeien.

Wie een mooi voorbeeld zoekt kan terecht in de wijngaard in de historische moestuin van kasteel Cortewalle. Daar werden 78 wijndruiven van het ras Regent en Johanniter aangeplant, samen met 26 eetdruiven Muscat Blue en

Sophie. Vermits de aanleg dateert van het voorjaar 2009 is de evolutie van vormsnoei en opbrengstsnoei goed te volgen.

Lieve groeten,

Simon